

Arrest

nr. 163 054 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op maandag 9 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 8 augustus 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 26 november 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 24 juli 2013 ongegrond bevonden. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 8 augustus 2013 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.11.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A., F. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 19.07.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.2. Op 24 juli 2013 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 8 augustus 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P. F. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vordert de verzoeker (onder meer) het volgende:

“verzoeker te machtigen tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet”.

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift de Raad aldus verzoekt om de thans bestreden beslissing te hervormen - met name hem de machtiging tot verblijf in het Rijk in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te verlenen -, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in voorliggend geschil conform artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen.

Het gevorderde dient bijgevolg in de aangegeven mate te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat verweerder het verzoek tot regularisatie ex art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde onder verwijzing naar een verslag van de arts-adviseur.

Terwijl het verslag van een arts-adviseur verzoeker volkomen onbekend is en hij niet eens weet waarom zijn verzoek werd afgewezen.

Zodat de beslissing houdende ongegrondheid foutief gemotiveerd werd en hervormd dient te worden.

Toelichting:

De aanvraag tot medische regularisatie werd door de gemachtigde ambtenaar verworpen, onder verwijzing naar een verslag van de arts-adviseur, dat 'in gesloten omslag in bijlage' zou moeten gevoegd worden bij de weigeringsbeslissing.

Zoals voorzegd is dergelijk verslag verzoeker volkomen onbekend. Hem werd op geen enkel moment een verslag, laat staat een verslag onder gesloten omslag overhandigd.

Verzoeker stipt wel aan dat zijn ziekte zeker als een ernstige zieke dient bestempeld te worden, die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook foutief. Minstens zijn de rechten van verdediging van verzoeker ernstig geschonden, gezien hij zich hic et nunc niet kan verweren. Hij kan inderdaad geen verweer ten gronde aanbrengen, daar hij geen kennis heeft van de beslissing ten gronde.

Een nieuwe beoordeling ten gronde door de geneesheer/aangestelde van verwerende partij is dan ook noodzakelijk, minstens dient de beslissing deugdelijk betekend te worden aan verzoeker."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 9ter Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- De materiële motiveringsplicht,*
- De rechten van verdediging.*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Terwijl de kritiek van verzoekende partij als zou hij geen kennis hebben gekregen van het verslag van de arts-adviseur, niet kan worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat het advies van de art-adviseur samen met de bestreden beslissing aan verzoekende partij werd betekend, en dit onder gesloten omslag.

Dit wordt ook zo bevestigd in de bestreden beslissing: "zie verslag in gesloten omslag in bijlage" en 'GELIEVE ONDER GEENBEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DEBIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG ".

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij haar kritiek pas in het verzoekschrift formuleert, terwijl uit het administratief dossier niet blijkt dat zij eerder trachtte om inzage te bekomen in het administratief dossier, om zo kennis te krijgen van het advies dat haar niet zou zijn betekend (quod certe non).

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. " (R.V.V. nr. X van 20.9.2007)

Waar verzoekende partij tenslotte op summiere wijze voorhoudt dat haar ziekte ernstig is en dient te worden aanvaard als een ziekte die een reëel risico inhoudt op het leven of de fysieke integriteit, laat verweerder nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier door de ambtenaar-geneesheer aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Waar verzoekende partij als het ware pogen te laten uitschijnen dat hun aandoeningen door de gemachtigde geminimaliseerd worden, blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing en inzonderheid uit de inhoud van de advies van de arts-adviseur dat zulks geenszins het geval is.

de arts-adviseur heeft vastgesteld dat de klachten van verzoekende partij betrekking hadden op de gevolgen van een verkeersongeval in 2006, waarover in een consultatieverslag dd. 21.06.2010 het laatst werd gesteld dat de fractuur correct was geconsolideerd. Een aantal mogelijke ingrepen met het oog op het wegnemen van resterende hinder werden voorgesteld, doch verzoekende partij heeft deze ingrepen nooit laten uitvoeren, minstens heeft hij de arts-adviseur hiervan niet op de hoogte gesteld.

De ingeroepen aandoening beantwoordt dan ook onvoldoende ernstig om te beantwoorden aan een ziekte als bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, reden waarom de aanvraag ongegrond werd verklaard.

Dit geldt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 08.08.2013 werd aangetroffen in De Panne, waarbij verzoekende partij (op onwettige wijze) zelf een café openhield, genaamd S. (...), hetgeen op zich reeds aantoonde dat verzoekende partij niet dermate ernstig ziek is als hij zelf voorhoudt.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een grondig gevoerd medisch onderzoek.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat de aandoeningen ernstig zijn, doch dat hij op geen enkele wijze aantoonde dat de aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij legt ook geen enkel medisch attest voor waaruit zou blijken dat verzoekende partij op heden nog steeds medisch zou worden opgevolgd/behandeld, zodat zijn kritiek louter theoretisch van aard is.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat hij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het middel faalt in rechte.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de arts-adviseur in zijn advies van 19 juli 2013 concludeerde dat de door de verzoeker aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden, zodat "uit voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft".

De verwijzing in de motivering naar een advies kan een afdoende motivering zijn op voorwaarde dat aan een aantal voorwaarden is voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende

gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (cf. RvS 19 mei 2011, nr. 213.363, Gorris).

Te dezen voert de verzoeker aan dat het medisch advies van de arts-adviseur van 19 juli 2013 hem volkomen onbekend is en dat hem hiervan geen verslag werd overhandigd. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, in die zin dat hij geen enkel stuk voorlegt waarin hij aan het bestuur meedeelt dat hij de gesloten omslag als bijlage bij de bestreden beslissing niet ontvangen zou hebben of waarin hij deze opvraagt. Nochtans blijkt uit (de inventaris van) de stukken die de verzoeker zelf bijbrengt dat de eerste bestreden beslissing hem op 8 augustus 2013 werd ter kennis gebracht en dat in de kennisgeving van deze beslissing het volgende wordt vermeld: “*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEOEGDE GESLOTEN OMSLAG*” (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 1). Het medisch advies van de arts-adviseur van 19 juli 2013 bevindt zich tevens in het administratief dossier. Aldus toont de verzoeker niet afdoende aan dat aan (één van) de voorwaarden om in de motivering van de eerste bestreden beslissing te kunnen verwijzen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 19 juli 2013 niet is voldaan.

Aldus maakt de verzoeker niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)”

Zoals hierboven reeds gesteld, wordt in de eerste bestreden beslissing geconcludeerd dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”. De verzoeker toont het tegendeel niet aan. In het middel beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld. De verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die steun vinden in het medisch advies van de arts-adviseur van 19 juli 2013, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en door de arts-adviseur van de door hem voorgelegde medische elementen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Aldus toont de verzoeker geen schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de

bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wordt erop gewezen dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (*cf.* RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

4.3.4. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN